

بدیع بلخی

بدیع بلخی ، ابو محمد فرزند محمود تاجیک تبار آریایی ، از شاعران معاصر طاهر فرزند فضل فرزند محمد چغانی (فوت 381 هـ. ق.) و معاصر منجیک ترمزی و دقیقی بوده و در نیمه دوم قرن چهارم میزیسته است. (1)
مثنوی پند نامه انوشیروان را از او می دانند . شعر های وی در لباب الالباب و مجمعالفصحا آمده است .

از اشعار اوست :

چه پوشی جوشن غفلت که روزی توباشی تیر محنت را نشانه
امل با عمرت اندر نه به معیار نگه کن تا کجا گردد زبانه

هوای روی زمین را شد مطّرز
بصافی آب دریای بقـرمز
نفیر ابر فروردی بر آمد
زبانگ مرغ بانگ رود عاجز
بدان منگر که می منعست میخور
لوقت الورد شرب الخمر جایز
نگری بایـد اکنون خلّی زاد
به رخساره بت چین را مجاهز
بمیدان نشاط اندر خرامد
نبشته بر قدح هل من مبارز
بیاد سیّد حُرّان عالم
ابو یحیی الـنّذی یحیی به العزّ
همیشه نام او را آفرین جفت
همیشه عرض او را مال مُخرز

مگرد ای چرخ گردان جز بنیکی
برین رستم دل حاتم جوایز
همه امرش بکام دل روان باد
همه آهنگ او را دهر موجز
بقای او بمعنی قول باری
بقای دشمنان چون بیت راجز

منابع و مأخذ

